

گزارشی از مشکلات کارگران ساختمانی

ایران خبر

بیست یکم تیر هشتاد و هفت

مخالفت اعضای کمیسیون عمران مجلس و وزیر مسکن، از مهمترین دلایل اجرا نشدن قانون بیمه کارگران ساختمانی عنوان شده است؛ چرا که به گمان مسئولان، اجرای قانون بیمه کارگران روزمزد ساختمانی می تواند، هزینه های ساخت و ساز کشور و به دنبال آن قیمت مسکن را بطور چشمگیری افزایش دهد. رئیس انجمن صنفی کارگران ساختمانی تهران و حومه می گوید: کارگران ساختمانی در طول سال بیش از شش ماه کار نمی کنند و درحقیقت نمی توانند که کار کنند و در این مدت هم همیشه با نیروهای انتظامی درگیر هستند. قادر بدری، با اشاره به جمعیت ۳۰۰ هزار نفری این صنف در استان تهران (بیش از ۵/۱ میلیون کارگر ساختمانی در کشور وجود دارد) چنین اظهار داشت: دولتمردان به کارگر توجه لازم را ندارند و اگر هم گاهی صحبت از کارگر می شود، در حد سخنرانی است. او افزود: تجربه چندین ساله به ما ثابت میکند که مشکلات کارگری کاهش نیافته است، زیرا ۹۵ درصد کارگران صنفی بیمه نیستند و با وجود گذشت بیش از دو ماه از تصویب قانون بیمه تامین اجتماعی در مجلس، این قانون هنوز به مرحله اجرا در نیامده است.

بدری تاکید کرد: حتی اگر قانون کار ناقص باشد، نمی توان ادعا کرد که با اصلاح آن مشکلات حل می شود، زیرا اگر این قانون به صورت کامل اجرا می شد، بسیاری از مشکلات جامعه کارگری تا به حال برطرف شده بود. نکته جالب توجه در کش و قوس قانون بیمه کارگران ساختمانی این بود که حق بیمه ای که از کارفرمایان بابت این بیمه دریافت می شد، بلافاصله با افزایش سرسام آوری روبه رو شد و در حالی که در شرایط بیمه کارگران تغییری رخ نداده بود، حق بیمه دریافتی یک باره افزایش یافت. تا آنجا که در بهمن ماه سال گذشته، کارفرمایان مشغول در بخش ساختمان، هنگامی که برای گرفتن پروانه کار مراجعه کردند، ناچار به پرداخت حق بیمه بیشتری شدند؛ حق بیمه ای که از کارفرمایان درخواست میشد، ناگهان ۳۳ برابر شده بود و این افزایش نارضایتی عمومی سرمایه گذاران در بخش مسکن را در پی داشت. بنابراین یکی از تبعات تصویب قانون بیمه کارگران ساختمانی زمانی خود را نشان داد که خود آنها هنوز طعم بیمه را نچشیده بودند.

اگر بخواهیم بدون غرض در خصوص افرادی که سخت ترین کارها را انجام می دهند و کمترین دستمزد را می گیرند اظهار نظر کنیم باید بگوییم که کارگر یعنی کسی که مجبور است نیروی کارش را بفروشد، اضافه ارزش تولید کند، به دلیل فروشنده نیروی کار بودن از هر نوع حق و حقوق انسانی محروم است و در یک کلام کسی که از زمین و آسمان آماج هجوم سرمایه و سرمایه دار است. این ها دردهای همه کارگران دنیاست. اما این روند وقتی به طبقه کارگر ایران و جوامعی چون ایران می رسد ابعادی نامناسب تر به خود می گیرد. در درون خود این جوامع نیز در برخی حوزه ها استثمار نیروی کار ضدانسانی ترمی شود و بالاخره وقتی به حوزه هایی چون ساختمان می رسد به طور واقعی غیرقابل تحمل می گردد. بدین معنا که کارگر ساختمانی از همان بیمه اجتماعی ابتدایی برخی از کارگران بخشهای دیگر هم برخوردار نیست. سوابق کار او هیچ مجوزی برای محاسبه حق بیمه اش حساب نمیشود. بیمه دوران پس از مرگ برای تامین معاش خانواده که به ورطه فساد نیفتند، از کار افتادگی، بازنشستگی و هر آنچه که نشانه ای از حقوق انسانی داشته باشد به او تعلق نمی گیرد. کارکارگر ساختمانی سخت ترین کارهاست، سوانح حین کار در این بخش از همه جا بیشتر است. مرگ کارگران در حین کار از همه جا گسترده تر و هولناک تر است. با همه این ها، کارگران بخش ساختمان تا امروز از هیچ بیمه ای برخوردار نبوده و نیستند. در سال های اخیر فشار اعتراضات کارگران، دولت را مجبور کرد که بالاخره ولو در سطح متعارف دست به تنظیم برگه ای زیر نام «قانون بیمه کارگران ساختمانی» بزند. آنچه دولت و وزارت مسکن آماده کرده بود راهی مجلسی شد که موظف بود برناکار آمدی ها سرپوش بگذارد و با وجود تورم کمرشکن و معضلات فراوان، حتی یک بار هم تن به استیضاح وزرایی که احمدی نژاد بیکارشان کرد، نداد. این که اگر مصوبه دولت از توشیح مجلس نشینان می گذشت چه چیزی عاید کارگر ساختمانی می شد، معلوم است. اما کار این مصوبه حتی به توشیح مجلسیان هفتم نیز نرسید و به محض طرح موضوع در نهاد قانون پردازی سرمایه، حاکمان مجلس یکباره غوغا به پا کردند که تصویب قانون بیمه کارگران ساختمانی موجب گرانی بیش از حد مسکن خواهد شد. این که چرا باید کلیه عوامل بنیادی موثر در افزایش بهای مسکن را پنهان ساخت و سپس پای اثرات بیمه کارگر ساختمانی را به این معادلات باز کرد، به راستی موضوعی است که جز کارگرستیزی هیچ چیز دیگری نمی تواند آن را توجیه کند.

آژانس ایران خبر

۱۳۸۷/۴/۱۸